

Český telekomunikační úřad

ODBOR PRO ZÁPADOČESKOU OBLAST

Husova 2727/10, pošt. př. 273, 305 73 Plzeň

TOTO ROZHODNUTÍ NABÝLO

PRÁVNÍ MOCI dne **27. 7. 2019** a je

VYKONATELNÉ dne **31. 7. 2019**

Český telekomunikační úřad

Odbor pro západočeskou oblast dne **6.9.2019**

Číslo jednací
ČTÚ-465/2019-634/IV. vyř. - LeM

Plzeň
26.6.2019

Český telekomunikační úřad jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, vydává toto

rozhodnutí:

I. Návrhu navrhovatele **CENTAQUIS LIMITED**, se sídlem **Stasinou & Boumpoulinas 3, 1060 Nicosia, Cyprus** (dále jen "navrhovatel"), právně zastoupen: **Mgr. Dittrich Michal**, advokát, IČO 714 46 648, se sídlem **Na Březince 930/6, Smíchov, 15000 Praha 5** (dále jen "advokát navrhovatele"), zn. RIO00315, se vyhovuje a odpůrce **LUCIE HARTLOVÁ**, nar. **26. 12. 1984**, trvalým pobytem **Jiráskova 783, Klatovy II, 33901 Klatovy** (dále jen "odpůrce"), je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích povinen uhradit dlužné ceny za poskytnutou službu elektronických komunikací, v celkové výši **1 047,00 Kč** a příslušenství, za

číslo smlouvy 2363794

zúčtovací období od - do	ve výši (Kč)	příslušenství - úroky z prodlení (% p. a.)	příslušenství - úroky z prodlení od - do
1.4.2012 — 30.4.2012	499,00	7,75	16.4.2012 — do zaplacení
1.5.2012 — 31.5.2012	499,00	7,75	16.5.2012 — do zaplacení
1.6.2012 — 30.6.2012	49,00	7,75	16.6.2012 — do zaplacení

to vše do 3 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet č. 4200392414/6800, pod variabilním symbolem 2363794.

II. Odpůrce je podle § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích povinen uhradit navrhovateli náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování práva ve výši **200,00 Kč** za uhrazený správní poplatek, dále ve výši **1 047,00 Kč** za právní zastoupení, a to vše do 3 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet č. 4200385644/6800, pod variabilním symbolem 2363794.

Odůvodnění:

Dne 7. 1. 2019 bylo na návrh navrhovatele zahájeno správní řízení ve věci sporu o plnění povinnosti k peněžitému plnění za poskytnutou službu elektronických komunikací mezi navrhovatelem a odpůrcem u čísla uvedeného ve výroku.

Navrhovatel, jakkoliv není společností, která za předmět své podnikatelské činnosti zvolila poskytování služeb elektronických komunikací, prokázal vlastnictví pohledávky, a to předložením Smlouvy o postoupení pohledávek ze dne 26. 4. 2016 mezi společnostmi RIO Media, a. s., na straně jedné jako Postupitel, a společností CENTAQUIS LIMITED, na straně druhé jako Postupník.

K tomuto řízení správní orgán uvádí, že ačkoliv je od 1. 1. 2014 účinný zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, podle přechodného ustanovení se řídí práva a povinnosti, vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy.

Na podporu svých tvrzení, že odpůrce dluží navrhovateli částku v celkové výši 1 047,00 Kč a příslušenství, předložil navrhovatel správnímu orgánu podle § 52 správního řádu důkazy (doklady), kterými jsou:

- Plná moc procesní, Osvědčení o registraci plátce DPH, Místopřísežné prohlášení,
- Smlouva o postoupení pohledávek, Smlouva o poskytování veřejných služeb,
- Specifikace služeb pro rezidentního zákazníka, Všeobecné obchodní podmínky,
- Předžalobní upomínka, Podací lístek, Daňové doklady, Montážní list,
- Předávací protokol, daňové doklady.

Ověřením adresy trvalého pobytu odpůrce v Centrální evidenci obyvatel MV ČR bylo zjištěno, že odpůrce je od 15. 8. 2001 trvale Jiráskova 783, 33901 Klatovy.

Správní orgán vyrozuměl účastníky tohoto řízení dopisem ze dne 12. 4. 2019 o tom, že ve shora uvedené věci bylo zahájeno správní řízení a současně jím byla pro objasnění skutečného stavu věci stanovena lhůta pro možnost zaslání vyjádření o všech skutečnostech, která pro vydání rozhodnutí považují za důležité. Zásilka byla navrhovateli doručena do datové schránky.

Zásilka adresována odpůrci na adresu trvalého pobytu, byla vrácena správnímu orgánu zpět, jelikož odpůrce nebyl zastížen a nebylo mu možno zásilku vhodit do domovní nebo jiné odpůrcem užívané schránky, přičemž v místě doručení bylo odpůrci o této skutečnosti zanecháno písemné oznámení. Správní orgán v tomto případě v souladu s § 50 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“), vyvěsil dne písemnost na úřední desku současně se způsobem umožňujícím dálkový přístup. Podle § 50 odst. 2 občanského soudního řádu se písemnost považuje za doručenou desátým dnem po vyvěšení.

Dopisem ze dne 13. 5. 2019 správní orgán sdělil účastníkům řízení, že shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí ve správním řízení a že se s nimi můžou ve stanoveném termínu seznámit, vyjádřit se k nim, ke způsobu jejich zjištění a případně navrhnout doplnění. Zásilka byla navrhovateli doručena do datové schránky.

Zásilka adresována odpůrci na adresu trvalého pobytu, byla uložena na dodací poště a zároveň byla odpůrci vhodným způsobem zanechána výzva, aby si písemnost vyzvedl. Podle § 49 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Jelikož v úložní době nebyla zásilka vyzvednuta a nebylo možno zásilku odpůrci vhodit do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, byla zásilka správnímu orgánu vrácena zpět, o čemž bylo vyvěšeno sdělení na úřední desce správního orgánu současně se způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Strana odpůrce se po celou dobu správního řízení nevyjádřila k podkladům pro vydání rozhodnutí, ani neoznačila důkazní prostředky na ochranu svého práva a oprávněného zájmu. Uzavření smluvního vztahu, nadto samotné užívání poskytovaných služeb nebylo nikterak zpochybněno. Strana navrhovatele své podání dále nerozšířila.

Správní orgán se tedy začal zabývat otázkou důkladného posouzení zejména navrhovatelem předloženého důkazního materiálu. Po jeho vyhodnocení dospěl k závěru, že skutková zjištění lze považovat za dostatečná. Povaha a směřování správní úvahy při vyhodnocení návrhu pak vychází ze skutečností, jež jsou opsány v následujících odstavcích.

Smluvní vztah mezi právním předchůdcem navrhovatele, poskytovatelem služeb elektronických komunikací, a odpůrcem, uživatelem těchto služeb, vznikl v okamžiku, kdy došlo k podpisu:

- „Smlouva o poskytování veřejných služeb elektronických komunikací“, č. 2363794, a to dne 12. 12. 2011. Předmětem smluvního ujednání se stala aktivace a dodávání služeb nabízeného tarifu „TV Klasika – IPTV - FTTH“. Smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou.

V souhrnu správní orgán uvádí, že má za zcela prokázané, kdy, mezi kým a jakým způsobem došlo k uzavření smluvního vztahu.

Služby elektronických komunikací byly odpůrci dodávány v souladu s obsahem účastnické smlouvy. Odpůrce těchto služeb čerpal a původní věřitel za jejich odběr vystavoval pravidelná měsíční vyúčtování.

Odpůrce, který se svým podpisem na uvedené smluvní dokumentaci zavázal k řádnému užívání služeb, a to vč. úhrady, upadl v prodlení.

Předžalobní upomínkou ze dne 27. 9. 2016 vyzval advokát navrhovatele odpůrce ke splnění původně vymáhané pohledávky ve výši 1 047,00 Kč. V uvedeném termínu odpůrce svůj závazek nesplnil, ani nepředložil případný návrh konstrukce řešení sporu – plnění.

Po přezkoumání důkazních prostředků dospěl správní orgán k závěru, že uvedený dluh specifikovaný v I. výroku tohoto rozhodnutí skutečně vznikl, je nesporný a odpovídá za něj, v souladu s § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, odpůrce. Vzhledem k tomu, že návrh byl podán důvodně a správní orgán považuje skutková zjištění za dostatečná, rozhodl tak, jak uvedl v I. výroku tohoto rozhodnutí.

Ohledně úroků z prodlení je nutno konstatovat, že prodlení odpůrce se řídí § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku a veřejných rejstříků právnických a fyzických osob.

Požadavek navrhovatele na zaplacení úroků z prodlení byl shledán opodstatněným, neboť výše úroků z prodlení nepřekračuje výši úroků stanovenou uvedenými právními předpisy.

V souladu s § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích uplatnil navrhovatel své právo na náhradu nákladů řízení.

Navrhovatel požadoval náhradu nákladů správního řízení za zaplacený správní poplatek.

Správní poplatek byl vyměřen podle sazebníku, příloha zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, položka 110 písmeno c), a to ve výši 200,00 Kč.

Dále pak navrhovatel uplatnil náklady právního zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a to v celkové výši 4 719,00 Kč včetně DPH. Z toho činí 3 630,00 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání návrhu na zahájení řízení, předžalobní upomínka — 3x 1 000,00 Kč + 3x 210,00 Kč DPH) a 1 089,00 Kč za náhradu hotových výdajů ve výši (3x 300,00 Kč + 3x 63,00 Kč DPH).

Správní orgán nejprve uvádí, že nepřizná navrhovateli náhradu nákladů řízení za úkon předžalobní výzva k úhradě dluhu, ve výši 1 210,00 Kč (1 000,00 Kč + 210,00 Kč DPH), a paušální náhradu nákladů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, ve výši 363,00 Kč (300,00 Kč + 63,00 Kč DPH), neboť výzva k plnění předcházela podání návrhu na zahájení správního řízení, správní řád takový úkon před podáním návrhu nevyžaduje, tzn. nelze takový úkon považovat za úkon právní služby ve správním řízení.

Podle § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích přizná správní orgán účastníku řízení, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů řízení potřebných k účelnému uplatňování či bránění práva v plné výši proti účastníku řízení, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může být náhrada nákladů poměrně rozdělena, popřípadě rozhodnuto, že žádný z účastníků řízení nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může mu být přiznána plná náhrada nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části.

Při svém rozhodování správní orgán vycházel mimo jiné i z důvodů uvedených v nálezech Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 988/12 a I. ÚS 3923/11, když se zabýval otázkou, zda je navrhovatelem požadovaná částka za právní zastoupení nákladem k účelnému uplatňování práva. Při této úvaze správní orgán analogicky použil některé zásady pro přiznání náhrady nákladů řízení uvedené ve výše zmíněných nálezech a dospěl k závěru, že v posuzovaném případě není možné automaticky postupovat podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů a přiznat navrhovateli náhradu nákladů za dva úkony právní služby a dva režijní paušály spolu s DPH.

V nálezu sp. zn. I. ÚS 988/12 ze dne 25. 7. 2012 se Ústavní soud zabýval výší přiznané náhrady nákladů řízení a vyslovil se tak, že výše náhrady má být v určitých případech snížena. V uvedeném nálezu Ústavní soud výslovně uvedl, že „... za účelně vynaložené náklady lze považovat toliko takové náklady, které musela procesní strana nezbytně vynaložit, aby mohla řádně hájit své porušené nebo ohrožené subjektivní právo u soudu. Tomuto pravidlu však nelze přisuzovat absolutní, bezvýjimečnou povahu; mohou se vyskytovat i situace, za nichž náklady spojené se zastoupením advokátem nebude možno považovat za nezbytné k řádnému uplatňování nebo bránění práva u soudu.“

Ve svém nálezu sp. zn. I. ÚS 3923/11 ze dne 29. 3. 2012 Ústavní soud konstatoval, že soudy i v řízení o peněžitém plnění do 10 000,00 Kč musí při rozhodování o náhradě nákladů řízení ctít zásadu úspěchu ve věci (§ 142 odst. 1 občanského soudního řádu). Jestliže byl žalobce ve sporu zcela úspěšný, má zpravidla právo na náhradu nákladů řízení. To však neznamená, že soud o jejich náhradě rozhodne "mechanicky". Naopak musí zvažovat, zda tu neexistují další rozhodující okolnosti mající podstatný vliv na přiznání či nepřiznání náhrady účelně vynaložených nákladů a jakého z možných způsobů jejího určení využije (viz § 151 odst. 2 část věty před středníkem občanského soudního řádu a z něj výjimku uvedenou v části věty za středníkem). V uvedeném nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že zvolí-li obecné soudy při rozhodování o náhradě nákladů řízení výjimečný postup, pro nějž mají zákonnou oporu, při němž stále vycházejí ze zásady úspěchu ve věci, a použití zákonné výjimky též dostatečně odůvodní, pak jim nelze z hlediska ochrany ústavním pořádkem zaručených práv a svobod nic vytknout.

Ústavní soud v tomto nálezu zároveň uvedl, že v řízeních zahájených na základě tzv. formulářových žalob, jimiž žalobce žádá zaplacení bagatelního peněžitého plnění, které vyplývá z rovněž formulářově zpracované spotřebitelské smlouvy, přísluší advokátu žalobce v případě plného úspěchu ve sporu odměna ve výši nepřesahující jednonásobek vymáhané jistiny. Rozhodování o nákladech sporných řízení mimo rámec advokátního tarifu má být obvyklou praxí, a sice za splnění následujících podmínek, kterými jsou:

- jde o tzv. bagatelní věc;

- ke zpracování žaloby dochází tzv. formulářovým způsobem, takže se jedná v podstatě o administrativní úkon, nikoli o úkon právní služby;
- podstatou řízení je plnění ze spotřebitelské nebo obdobné smlouvy zpracované formulářovým způsobem, při jejímž sjednávání neměl dlužník reálnou možnost sjednat svá práva a povinnosti jinak než podle vůle poskytovatele (tzv. adhezní smlouvy – např. i smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací);
- právo na peněžní plnění vymáhá jiný než původní věřitel.

Uvedené podmínky přitom nemusejí být splněny kumulativně, tj. všechny současně, přesto se správní orgán domnívá, že v daném případě byly naplněny Ústavním soudem vyslovené podmínky přiznání snížené náhrady nákladů za právní zastoupení beze zbytku.

Hlavními kritérii vyplývajícími z judikatury Ústavního soudu vztahující se k otázce náhrady nákladů řízení jsou přiměřenost požadovaných nákladů řízení ve vztahu k výši jistiny, s tím související účelnost vynaložení těchto nákladů s ohledem na skutkovou a právní jednoduchost sporu a spotřebitelská povaha smlouvy, z níž vznikla pohledávka, která je předmětem řízení. Správní orgán tedy posuzoval projednávaný případ s ohledem na podmínky stanovené nálezem Ústavního soudu pro přiznání snížené náhrady nákladů na právní zastoupení.

Správní orgán konstatuje, že podmínka bagatelnosti sporu je v daném případě splněna, protože jistina činí 1 047,00 Kč, neboť bagatelním sporem je ve smyslu ustanovení § 202 odst. 2 občanského soudního řádu myšlen spor o peněžité plnění nepřevyšující 10 000,00 Kč, k příslušenství pohledávky se nepřihlíží. Zároveň správní orgán uvádí, že požadovaná výše náhrady nákladů řízení za právní zastoupení (4 719,00 Kč) překračuje jistinu ve výši 1 047,00 Kč, což lze považovat za jeden ze znaků nepřiměřenosti požadovaných nákladů řízení.

Ústavní soud ve svém nálezu sp.zn. I. ÚS 1325/11 ze dne 14. 6. 2011 zaujal obdobný právní pohled na danou problematiku, kdy v souvislosti s žalovanou výší uvedl: „*Jedná se v podstatě o parazitování na drobných pohledávkách vůči občanům, které jsou uměle nafukovány do nesmyslné výše, za účelem zajištění snadného výdělku.*“.

Správní orgán dále konstatuje, že posuzovaný případ je typově identický s jinými návrhy, jež jsou podávány navrhovatelem k Úřadu. K jejich vytvoření a následnému podání není potřeba právního vzdělání, tvorba návrhu samotného se omezuje jen na vyplnění již vytvořeného a využitého vzoru, nedá se tak mluvit o právním, ale o administrativním úkonu. Návrhy se liší pouze ve specifikaci osoby odpůrce a nesplacených vyúčtování, jinak se jedná o skutkově totožné případy.

Správní orgán dále považuje za nesporné, že v projednávaném případě je podstatou řízení plnění ze spotřebitelské smlouvy zpracované formulářovým způsobem, při jejímž sjednávání neměl odpůrce reálnou možnost sjednat svá práva a povinnosti jinak než podle vůle poskytovatele služeb. Smlouva o poskytování služeb elektronických komunikací uzavřená mezi poskytovatelem služby a odpůrcem nese všechny znaky formulářové spotřebitelské smlouvy, což je další podmínkou, kterou Ústavní soud pro snížení náhrady nákladů za právní zastoupení stanovil.

K podmínce stanovené Ústavním soudem o vymáhání pohledávky ze strany jiného než původního věřitele správní orgán konstatuje, že i tato podmínka je v daném případě splněna, neboť navrhovatel se stal věřitelem na základě smlouvy o postoupení pohledávek uzavřené mezi navrhovatelem a poskytovatelem služeb elektronických komunikací.

Dle názoru správního orgánu právo účastníka na zastoupení advokátem na straně jedné a právo na náhradu nákladů řízení s tím spojených na straně druhé jsou práva, která sice spolu úzce souvisí, avšak nejsou nerozlučně spjata. Podle ustanovení § 142 odst. 1 občanského soudního řádu, je možné přiznat pouze náhradu nákladů, které byly v souvislosti

s uplatňováním (či bráněním) práva vynaloženy účelně. Na posuzování účelnosti nákladů právního zastoupení nelze rezignovat a omezit se jen na konstatování, že takové náklady jsou účelné vždy, a to již jen proto, že účastník, jehož zastupuje advokát, tímto způsobem realizuje své právo na právní pomoc garantované v čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, což plyne například z nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. III. ÚS 2984/09. V čl. 22 uvedeného nálezu Ústavní soud mj. vysvětlil, že zcela jinou otázkou však je, zda soudy zhodnotí zvítězivším účastníkem předestřené náklady jako náklady účelné, resp. důvodně vynaložené (viz § 60 odst. 1 soudního řádu správního, § 142 odst. 1 občanského soudního řádu).

Správní orgán je toho názoru, že navrhovatelem uplatněnou náhradu nákladů za právní zastoupení nelze považovat za náklad účelně vynaložený k uplatňování nebo bránění práva a v daném případě se jeví jako spravedlivé, a to ve vztahu k předmětu řízení, jeho účastníkům a okolnostem, určit výši odměny za zastupování advokátem jako ekvivalent jednonásobku vymáhané jistiny.

Je evidentní, že vzhledem k jednoduchosti a administrativní povaze tohoto podání, jakož i k výši sporné částky, je vznesený nárok na náhradu nákladů nepřiměřený nákladům, které navrhovateli skutečně vznikly.

Na základě výše uvedeného byla navrhovateli přiznána náhrada nákladů potřebných k účelnému uplatňování práva ve snížené výši odpovídající jednonásobku vymáhané pohledávky, i když měl ve věci plný úspěch.

Na závěr správní orgán uvádí, že v daném případě bylo namístež užití analogie s ustanoveními občanského soudního řádu týkajícími se účelnosti náhrady nákladů řízení, když z těchto ustanovení vycházely i nálezy Ústavního soudu, které jsou zcela příléhavé pro projednávané sporné správní řízení.

Správní orgán tak navrhovateli přiznal náklady za uhrazený správní poplatek ve výši 200,00 Kč a za právní zastoupení ve výši 1 047,00 Kč tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí. Správní orgán má přitom za prokázané, že odpůrci žádné náklady v souvislosti s bráněním práva nevznikly (odpůrce žádné náklady neuplatnil, ani jejich vznik neprokázal, nedoložil).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení podat rozklad k předsedovi Rady Českého telekomunikačního úřadu, a to v počtu dvou stejnopisů na adresu Český telekomunikační úřad, odbor pro západočeskou oblast, poštovní příhrádka 273, 305 73 Plzeň, nebo do datové schránky Českého telekomunikačního úřadu: a9qaats, anebo na adresu: podatelna@ctu.cz v případě, že účastník řízení disponuje uznávaným elektronickým podpisem.

Ing. Martina Lejsková v. r.
odborný rada

Otisk úředního razítka

Za správnost: Ing. Martina Lejsková, 6. 9. 2019

Vypraveno dne: 27. 6. 2019